

מסורת הש"ס

אין צדין פרק שלישי ביצה

כה.

עין משפט
נר מצוה

יא וּמִי פֶּיֶן מִהֶלֶקֶת
 יִשְׁעֵי הַחֲלָה וְכִמְנָה
 לְחֹזֶק עֲשֵׂה אִלֶּם כִּי
 תֵּלֵךְ סָעִף הָ:
יב בְּ מִי שֶׁ הֵלֵכֶה הִ:
 טוֹשֵׁעַ שֶׁם סָעִף ט:
יג גַּם מִי שֶׁ טוֹשֵׁעַ שֶׁם
 סָעִף ו:
יד דְּ מִי פֶּיֶן מִהֶלֶקֶת
 צְדִיקָה הֵלֵכֶה וְכִמְנָה
 עֲשֵׂה כֹג טוֹשֵׁעַ מִי שֶׁ
 רָם טוֹשֵׁעַ הָ:
טו הַ מִי פֶּיֶן מִהֶלֶקֶת
 יִשְׁעֵי הַחֲלָה וְכִמְנָה
 לְחֹזֶק עֲשֵׂה אִלֶּם כִּי
 תֵּלֵךְ סָעִף הָ:
טז וְ מִי פֶּיֶן שֶׁ הֵלֵכֶה
 יִשְׁעֵי הַחֲלָה וְכִמְנָה
 לְחֹזֶק עֲשֵׂה אִלֶּם כִּי
 תֵּלֵךְ סָעִף הָ:
יז ז' מִי פֶּיֶן שֶׁ הֵלֵכֶה
 הַ כִּמְנָה שֶׁם טוֹשֵׁעַ שֶׁם
 סָעִף ו:
יח ח' מִי פֶּיֶן מִהֶלֶקֶת
 שְׁטֵטֶה הֵלֵכֶה וְכִמְנָה
 עֲשֵׂה כֹג טוֹשֵׁעַ יִד כִּי
 כֵּה סָעִף וְכִמְנָה ג
 הַמִּצְוָה:

רבינו חננאל

אמר רבה בר רב אשי
ההוא חסידא
היה מבעי ר' יוחנן ולמחר
השכים ומצא בה דגים
מזוקין. ואמר רב חסדא
מדבריו רבינו נלמד חיה
שקנתה פברסא איה
צריכה דזמן, פירוש
הבנים שלה הקטנים
השקינו בן זמניה, הוה
לפיקין אין צריך יומין.
אמר רב חסדא
ההוא חסידא
היה מבעי ר' יוחנן ולמחר
השכים ומצא בה דגים
מזוקין. ואמר רב חסדא
מדבריו רבינו נלמד חיה
שקנתה פברסא איה
צריכה דזמן, פירוש
הבנים שלה הקטנים
השקינו בן זמניה, הוה
לפיקין אין צריך יומין.
אמר רב חסדא
ההוא חסידא
היה מבעי ר' יוחנן ולמחר
השכים ומצא בה דגים
מזוקין. ואמר רב חסדא
מדבריו רבינו נלמד חיה
שקנתה פברסא איה
צריכה דזמן, פירוש
הבנים שלה הקטנים
השקינו בן זמניה, הוה
לפיקין אין צריך יומין.

מסופ

הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר. מימה מה טעם זה
אי הו מוקפה אפילו לישראל אחר אסור ואי אסור לישראל
בראשון בשביל שנעשה בזה אסור בשבילו אם כן לישראל אחר נמי
אסורין כדאמרין (שם דף קכב.) נכרי שהדליק הנר אם בשביל ישראל

אסור וליכא חלוק בין אותו ישראל

לישראל אחר ותיך רש"י לשמא גבי
איסור תחומין לייכא אסורא אלא
מדרבנן לא אחמור כולי האי ודי אי
אסרין על זה שהוצאו בשבילנו: ט
המקושרין **אסורים** בב"מ
מפני גזל.

פרש"י שהראשון קנה אותן בהגבהה

וְלֹא נִהְיָה דָּלָא שִׁיךְ כֹּאן הִבְנֵה (ה)
 אֲלֵא כְּדָמְרִי"א (ו) הִבְנֵה קוֹנֵה זֶה פֶּקֶד
 הוֹאִיל וּמִתְעַסֵּק הוּא בְּזֵן קֵלֶת:
כבאן בְּשִׂרָה הַסְּמוּכָה וּבִ' מִימָה
 אֲמַחֵי לֹא מִשְׁנֵי לְעֵיל כִּי יו"ל
 אֲמֹרָה הִי לֹא לִפְרָשׁ דְּבִרְיוּ וְהוֹאִיל
 וְלֹא פִירֵשׁ מִיירִי צִין כְּסֻמוּכָה: וְכו':
בחזקת אִיסוּר עֲזוּבָה פֶּרֶשׁ
 כְּזוֹת אִיסוּר אֲכָבֵר מִן

החי ולא נהירא דאס כן למה לי עד
שיודע במה נשחטה כיון דחזינא
שמתה איכי לא שייך בה איסור אבר
מן החי דאיסור אבר מן החי לא
שייך אלא מחיים לכן גיל דחוקת
דאיסור ר"ל בחוקת שלא נשחטה עד
שיודע לך וכו' ומשום איסור שאינה
בחובה דרחמנא אמר תצוה ואכלת
שחוט ואכלו וצוה ינחא אפילו למ"ד
(ב) במה בחייה לאו לאצרים ומת: *

תלוש יוהמקושרין והמנוענעין
קשיא הא ביה הא באמה אמה
ר"נ בר יצחק האידי ואידי
ה סמוכה: **מתני'** ^(ג)יבמה
לאכול ממנה כזית צלי ר"ע
ה בשדה לא יביאנה במוט
אמר רמי בר אבא הפשט
דה תורה דרך ארץ שלא
מאי קמ"ל אילימא לאפקי
בחזקת איסור עומדת עד
תר עומדת עד שיודע לך
דתנן ר"ע אומר אפילו כזית
ממש לא ממקום שטובחת
ממש אלא רמי בר אבא
אורח

וכה לעיר. ידע זה ודעתיה עלויה: **מתנ'י** **זהמה מסוכנת**
 פסקו הוא שוחט: **לא ישחוט א"ל**. יודע שיש שהות ביום לאכול
לא יביאנה במוט ומוטו. בשיני בני אדם משום דלחושא מלתא היא
 וה"ה יש ללמוד לקצבים באכילת הדייט: **מאי קמ"ל** דרך ארץ או
 יפה בסתר והחזיק לנו הבהמות בספק טרפות אף קודם שראה בהן
 החי ועומדת. ונפקא מינה שאם אירע ספק בשחיטתה נעמידנה על
 הראיה היא בחזקת היתר דאמרינן בהמות אינן טרפות ואם נמצא בה נבל
 ולאסור העמידנה על דוחקתה שהיתה בה קודם שנמצא בה ספק זה
 פשט: **שטוחתא אכילתא**. מזני מעיה שהמאכל מתחזק ומתעכל שם:

אורח

ובאילנות אסור, גידור מהם עילה וחילול, מקורשיו והמנוגצו בעל כל מקום אסורין של האתאנים אינה צריכה זימן, בפרסם הסמון לעיר, משום דחול לה כל יומא ורדתייהו זימן, צריכה שאינו סמון לעיר, אי זימן אר, יוא ראל, אדאמיח סמח נדתייהו מלך באם צריכה מעלייתא בעיא. **מתני'** במהה מסמנתא כר. פרייזו רמי גוסתס, והוא אר, יוס, ר' עקיבא אומר אפילו כותי חי מיבית בפרחתה, אמר רמי בר אבא תני כתרדיהו בהפשט נתתו. ואסיק' תני מילי לענין מוסר דרך צר, כתרדיהו לא יאכל אדם שום וכו' שיועד לו שטרפוט וכו' נטרפה, והאכל ממנה אר, ר' איסור, ר' עקיבא אר' אחתי שותבתא אכילתא, כלומר (כ) משה, והוא אר הפשט ניתוחו ונתרו דבריו, ועלה שחית

חוץ לחוס אסורין. לא שמעתי טעם מקובל בדבר לוי משום מוקשה אמאי מותר לישראל אחר ואי משום שנעשה בו איסור בשבילו א"כ לישראל אחר נמי אסור דנכרי שהדליק את הנר בשבת תנן (שבת 77 קכז.) אם בשביל ישראל אסור ולא חלקו בינו לבחור וי"ל דגבי איסור

תחומין דרבנן לא אחמור כולי האי
ודיין אם אסרוהו על זה^א (טעם אחר
ונראה לי מחוץ לתחום אסורין גזירה
שמה ישלח בשבילו והבא בשביל זה
מותר לאחר דליכא למגור בה שאינו
מכיר:) *סבור אמה משם. סתומה
שלא יכנסו בה דגים מנחום סתומהשן

וואס אלה הכין והזמין על ידי מעשה זה: **צפרדם**. מקום המשתמר ואין הולד יולא שאינו יכול לצבור וקל לצודו ואינו נרץ, זמון דהא הכא מפני שהיא סמומה ואין יכולין ללאת קרי להו מוכנים ולקמיה פריך דזמון גדול הוא זה שעושה מעשה לשם הזמנה: **מדברי צינו**. רשע דשלשתן רב הונא ורב חסדא ורב נחמן דקרי ליה לרב חסדא חצרין תלמידים של רב

הוּו: נפל חֲזָרִין. רב חסדא: צרצרתא. נכנס ראשו למחלוקות גדולות שירבו עליו צוֹתא. ולקמיה מסיים קושיא אלא מפסקא מלתא צאיכא דאמרי דמחלפי רב חסדא צרבה צר רב הונא: נפל צר חֲזָרִין. רב הונא חֲזָרִיה הוה מתלמידיו של רב ורצה צריה קרי צר חֲזָרִין: וצפור דרור. צוימנה מצודו יוס תרין לקשור בצכפיה להיות סימן לה: ומלא לפני הקן שאסורין. כדמתרלינן

לה צפ"ק (דף י:) שהיו שני קנין חומן
את זו ולא זימן את זו ולמחר בל ומלא
בזוומנת ולא במקומן אלא דף
הבולט לפני הקן ובחצרתה לא מלא
כלום שאסורין להישיטין שמה מקן
שאינה זומנת בלא לשון צה
דברים אמורים. דעתינ זמון: לפור
דבור. קטנה היא והאם והבת שוות:
והמקושים. בנפיהם סימן"ה הוא
להם: והמנועניעם. מאתמול לשם
זמון והוא מכירן: בנשים ובזורות.
ובכל מקום שאינו מחובר: מותרים.
צ"ט: והמקושים והמנועניעם.
הנמצאים בכל מקום אף בחול אסורין
לנמצאן משום גזל שהראשון שקרן
לאו נענה קנאן בהצבתם שהפקר
נקמה בהגבזה ה'. צה. בולט אינו
כריך זמון שאינה יכולה לזרוח ודעמיה

עליה אצל אמה שהיא גדולה לריכה זימון: כדירה. בולד: צ
שהוא ירח שחמות ואינו נרץ לה שכבר סעד סעודתו אלא מחמת
כיות עלי הימה: מבים עזיחה. שהוא מומן ומופשט מעורר ועומד
ומוזל ב"ט: גב' הפשט ונסות. פי' הכתוב בעולה שהיא אינית ג
איסור ולמימר דאסור לאכול ממנה עד שינתחה שמה ימא לא סימן
טרפות: לאפוקי מדרב הונא דאמר כהמה צהיה בחוקס איסור. אבר
חוקמה ואסורה עד שיועל לך ברור שנשחטה כראוי ומשנשחטה כרא
בדיאה או צדי מעים ויש לתלות לאחר שחטטה ולהכשיר ונקודס
ומותרת עד שיועל לך אמת שהיא טרפה: מבים עזיחה ממש. קודכ

דלא הגביהן אלא שקשרן קשר בעלמא משום דהבטת בהפקר קניא. ש"ט. ג. רב הונא לעיל
מברייתא לברייתא. שם. ה. (דברים יב, ט) תזבח ואכלת, זבוחה אכול, שאינה זבוחה לא
תיכול. שם.

לא יתחשבו אותה בי"ט, אלא אם נשאר שהות ביום כדי שיאכל הימנה כוית צלי מב יאכל אדם בשר אלא אחרי הפשט וניתוח, כשם שאין מקריבין העולה למזבח אלא אכל איסורא לכו', כדבר הונא דאמר בהמה שנשחטה כהלכתה בחזקת היתר עומדת וקומנת כרתני ר' חייא מבית טביחתה ממש, כלומר קודם הפשט וניתוח, וזה שאמר מ

(א) 'עירובין מ.א. (ב) [תוספ']
(ג) פסחים מ.א.
(ד) 'עיר מוס' שבת קמ. ד"ה
דכתיב ודף קמח. ד"ה
(ה) [תוספ'] שבת קמ. ד"ה
(ו) 'בס' מוס' נוסף: וימון
(ז) 'עיר צ"מ' מ.א. (ט) [תוספ']
(י) שבת קמ. ד"ה וחס'
(יא) 'צ"מ' מ.א. וקמח. (כ) [תוספ']
(ל) 'עיר מוס' פסחים
ל. ד"ה האכול ותוס'
שמועות כד. 'עיר האכול
ל. מוס' מ.א. 'קד"ה השמח
ועוד שם שך. 'עיר מוס' [תוספ']

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה המקושרין
וכו' כאן הגבזה. נ"צ כלומר
דמשום דניענוע לאו הגבזה
היא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] גמ' אמר ר"נ וכו' התם
לא קא עבד מעשה. נ"ב
ע"י שיטה מחוברת ופ"י:

הגהות מהר"י

לנדא
א [תום' ד"ה המקושרין
 וכו' להצטעק קונה בהפקר.
 צס"א כתוב להצטעק והוא
 טעום סופר:

מוסף רש"י

בהמה מסוכנת. ורוע
 ונפסדתו צי"פ שלח ממות
 ופסדתו (חידושי טו.
 לאכור מנחה ביום ארץ
 קל עניניו. שיהא
 ששעות ביום דל להפסד
 ותחזקו כות ואלות
 ואלוהא, ופי אלה שיהא
 ב יאזר מן (פסחים דל
 אכלי מנה (פסחים דל
 בהמה בחיה בחוקת
 איסור עומדה. שיהא
 אסורה משום אכל
 מה, הלכך אל פסד
 בשעתו ואלת להעמיד
 אלהו אומר עמד דל
 שיהא חוקה שיהא מנהג
 שאין יול להוציא מנהג
 דל פסד, נחלת אומר
 ענהו וז' אסור, שיהא
 בחוקת איסור יהא מנהג
 ומספק מנהג אל להסירה
 שיהא עשה כראוי,
 אל מחירה מספק עד
 שיהא ששעות כראוי
 (חידושי טו.)

מוסף תוספות

א. משום דהו"ל איסור
דאינו שוה בכל, דלהאי
הוי בתוך התחום ולהאי
חוץ לתחום וכיון שכן
והו"ל נמי איסור דרבנן
אקילי בה. **הל"מ.** וכע"ז
ברשב"א שבת קנא. ד"ה
וסיכל לוקטן. ב. ואף על גב
כך. **מ"פ. ט.** אבל הכא פה

שחוט מהר קודם שתמות
למדה תורה דרך ארץ ש
אלא מעלין, כיוצא בו כ
כזית חי מבית טביחתה,